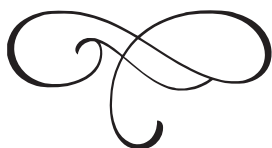

H. D.
KARLTON

Adelajn
OPSESIJA

Prvi deo serijala *Mačka i miš*

Prevela
Ana Carević

■ Laguna ■

Naslov originala

H. D. Carlton
HAUNTING ADELINE

Copyright © 2021 by H. D. Carlton
Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Cover designe © TRC Designe

VAŽNO OBAVEŠTENJE

Za ove teorije zavere nisu zaslužni antisemitizam ni Kjuanon, već moja bolesna mašta, uobičajene teorije zavere u medijima i previše horor-filmova koje je moj tata gledao dok sam odrastala.

Ova knjiga ima neizvesnu završnicu. Sadržaj je veoma mračan s uznemirujućim scenama, kao što su moguća prisila i sumnjivi pristanak na seks glavne junakinje, eksplicitno nasilje, trgovina ljudima, proganjanje, trgovina decom, žrtvovanje dece, pomen dečjih ubistava i eksplicitni seksualni opisi. Ima i posebnih fetiša kao što su predigra pištoljem, somnofilija, vezivanje i ponižavanje. Ova knjiga je bila zabranjena zbog toga, ali opis sadržaja nalazi se u prikazima knjige i na mom sajtu. Budite slobodni da mi se direktno obratite ukoliko budete imali neki komentar u vezi sa tim. Vaše psihičko zdravlje je važno.

Plej-lista

Evil – Hish

Sway – So Below

Dirty Mind – Boy Epic

Lost – Croosh

Victim – Vi

Loft Music – The Weeknd

Something Better – The Broken View

Play with Fire – Sam Tinnesz (feat. Yacht Money)

PROLOG

Prozori kuće podrhtavaju od siline grmljavine koja se kotrlja po nebu. U daljini sevne munja, osvetlivši noć. Tih nekoliko sekundi zaslepljujuće svetlosti otkriva čoveka koji stoji ispred mog prozora. Posmatra me. Uvek me posmatra.

Nastavljam sa svojim poslom, kao što uvek radim. Srce mi preskoči pa zaleprša, disanje postaje plitko, a dlanovi se znoje. Bez obzira na to koliko sam ga puta videla, on uvek izaziva istu reakciju.

Strah.

I uzbuđenje.

Ne znam zašto me to uzbuđuje. Sigurno nešto nije u redu sa mnom. Ne bi trebalo da mi ključajuća želja struji venama i ostavlja žmarce za sobom. Nije normalno da se pitam ono što ne bi trebalo.

Vidi li me on sad? Vidi li da ne nosim ništa osim tanke majice na bretele kroz koju mi štrče bradavice? I da mi šorts jedva pokriva guzu? Dopada li mu se pogled?

Naravno da mu se dopada.

Zato me i gleda, zar ne? Zbog toga se vraća svake noći i sve mi se odvažnije ruga dok ga nečujno izazivam. Nadam se da će se približiti kako bih imala razlog da mu stavim nož pod grlo.

Ali on me plaši. Tačnije, prestravljuje me.

Ipak, zbog čoveka koji mi stoji ispred prozora osećam se kao da sedim u mračnoj sobi sa samo jednom uključenom lampom dok se na televizoru vrti horor. Zastraujuće je i samo želim da se sakrijem negde, ali jedan deo mene drži me u mestu i izlaže užasu. Taj deo oseća uzbuđenje zbog toga.

Ponovo je mrak i munja seva nešto dalje.

I dalje ubrzano dišem. Ne vidim ga, ali on vidi mene.

Odvajam pogled od prozora i osvrćem se u mračnoj kući, paranoična da je nekako uspeo da uđe. Bez obzira na to kolike su senke u *Vili Parsons*, crno-beli pod je uvek vidljiv.

Nasledila sam kuću od bake i deke. Prababa i pradedu su u ranim četrdesetim godinama prošlog veka podigli ovo dvo-spratno viktorijansko zdanje krvlju, znojem, suzama i životima pet građevinskih radnika.

Legenda kaže – ili je bar nana tako govorila – da je za vreme izgradnje izbio požar u kome su građevinci poginuli. Nisam pronašla nijedan članak o toj nesreći, ali duše koje opsedaju kuću zaudaraju na očajanje.

Nana je uvek pripovedala prenaduvane priče zbog kojih su moji roditelji kolotali očima. Mama joj nikad nije verovala ni reč, ali mislim da samo nije *htela* da veruje.

Ponekad noću čujem korake. Možda su to duhovi radnika koji su stradali u požaru pre osamdeset godina, ili senka koja stoji ispred moje kuće.

Posmatra me.

Uvek me posmatra.

PRVO POGLAVLJE

Manipulatorka

Ponekad imam veoma mračne misli o svojoj majci – misli kakve nijednoj normalnoj ćerki ne bi trebalo da padaju na pamet.

Ponekad nisam normalna.

„Adi, ponašаш se nerazumno“, kaže majčin glas kroz zvučnik. Pogledom streljam telefon jer ne želim da se raspravljам s njom. Pošto ne progovaram, ona glasno uzdiše. Nabiram nos. Neverovatno mi je da je ova žena uvek govorila kako je nana teatralna a nije primećivala koliko je sama sklona afektiranju.

„Samo zato što su ti baba i deda ostavili kuću ne znači da moraš da *živiš u njoj*. Stara je i učinila bi uslugu svima u tom gradu ako bi je srušila.“

Udaram glavom o naslon za glavu, prevrćem očima i pokušavam da pronađem strpljenje utkano u isflekanu nebo automobila.

Kako li sam uspela da ga isprskam kečapom?

„A samo zato što se *tebi* ne sviđa, ne znači da ne mogu da živim u njoj“, odgovaram zajedljivo.

Moja majka je kučka. Zaista je tako. Stalno je ogorčena i zaista ne razumem zašto je takva.

„Živećeš sat vremena od nas! Biće nam veoma nezgodno da te obilazimo, zar ne?“

O, kako li ću to preživeti?

Prilično sam sigurna da je i moja ginekološkinja udaljena sat vožnje, ali ipak uspevam da odem kod nje jednom godišnje. A te posete su mnogo bolnije.

„Jok“, odgovaram, praskavo izgovarajući slovo K. Dosta mi je ovog razgovora. Strpljenje me služi samo šezdeset sekundi kad pričam s majkom. Posle toga se prepolovi i nemam želju da dalje razgovaram.

Ako joj ne smeta jedno, onda joj smeta drugo. Uvek nađe nešto na šta će se žaliti. Ovog puta je to moja odluka da živim u kući koju su mi baka i deka ostavili. Odrasla sam u *Vili Parsons*, trčala hodnicima zajedno s avetima i pekla kolače s nanom. Imam lepe uspomene na tu kuću – i neću ih se odreći zato što se mama nije slagala s nanom.

Nikad nisam razumela zašto im je odnos tako nategnut, ali kako sam rasla i shvatala majčinu zajedljivost i prikrivene uvrede, videla sam da to ima smisla.

Nana je uvek bila pozitivna i vesela, a svet je gledala kroz naočare ružinih boja. Uvek se smeškala i pevušila za razliku od mame, proklete večno namrštenim izrazom lica i pogledom na svet kroz naočare koje su se polomile čim su je izvadili iz nanine vagine. Ne znam zašto ima ličnost bodljikavog praseta – nije vaspitana da bude kučka koja stalno bocka.

Dok sam odrastala, moji roditelji su živeli samo kilometar i po *Vile Parsons*. Majka me je jedva podnosila, tako da sam veći deo detinjstva provela kod nane. Tek kad sam otišla na koledž, majka se preselila u grad udaljen sat vožnje. Kad sam odustala od koledža, živela sam s roditeljima dok nisam stala na noge i izgradila karijeru kao spisateljica.

A kad se to desilo, odlučila sam da putujem po zemlji umešto da se vežem za jedno mesto.

Nana je umrla pre približno godinu dana i u oporuci mi je ostavila kuću, ali od tuge nisam mogla da se uselim tamo. Sve dosad.

Mama ponovo uzdiše. „Samo bih volela da si ambicioznija umesto da ostaneš u gradu u kome si odrasla, mila. Da postigneš nešto više u životu umesto da truliš u toj kući kao tvoja baka. Ne želim da postaneš nebitna kao ona.“

Mršt看 se, a grudi mi se nadimaju od ljutnje. „Ej, mama?“

„Molim?“

„Odjebi.“

Prekidam vezu, besno udarivši prstom po ekranu kako bih čula onaj prepoznatljiviji zvuk prekida veze.

Kako se usuđuje da tako priča o svojoj majci koja ju je volela i tetošila? Nana se prema njoj svakako nije ponašala kao što se mama ophodi prema meni.

Ugledavši se na nju, teatralno uzdišem i okrećem glavu da pogledam kroz prozor. Kuća o kojoj smo pričale uzdiže se visoko, a vrh crnog krova probija se kroz tmurne oblake i nadvisuje pošumljeni kraj kao da poručuje „Uteraću vam strah u kosti“. Osvrćem se preko ramena. Gusti šumarak nije nimalo gostoljubiviji – senke drveća izvijaju se iz rastinja nalik ispruženim kandžama.

Stresam se, uživajući u zloslutnom osećaju kojim odiše taj deo litice. Izgleda isto kao kad sam bila mala, i osećam isto uzbuđenje kao i onda dok gledam tu beskrajnu tamu.

Vila Parsons stoji na litici što gleda na zaliv. Šumu preseca prilaz dugačak kilometar i po koji vodi do zdanja. Gaj odvaja kuću od ostatka sveta, tako da se u njoj osećaš kao da si zaista sam.

Ponekad deluje kao da si na sasvim drugoj planeti, izopšten iz civilizacije. Ceo predeo odiše pretećom tužnom atmosferom.

I to mi se jebeno mnogo sviđa.

Kuća je počela da propada, ali uz malo ljubavi i pažnje može se srediti i biće kao nova. Na stotine loza gmiže uza zidove

prema gargojlima na obe strane krova. Crna fasadna obloga bleedi u sivu i počinje da se ljušti, a crna farba oko prozora odvaja se kao jeftin lak za nokte. Unajmiću nekoga da uradi fejslifiting velikog prednjeg trema jer je ulegao s jedne strane.

Travnjak je odavno trebalo ošišati te je trava visoka gotovo koliko i ja, a tri jutra čistine puna su korova. Kladam se da se više zmija tu lepo odomaćilo otkako je poslednji put pokošeno.

Nana je u proleće isticala tamne zidove šarenim cvećem. Narcisi, jagorčevine, ljubičice i rododendron.

A na jesen su se suncokreti peli uz zidove, jarkožute i naranđaste latice pravile su lep kontrast naspram crnih obloga.

Kad otopli, mogu ponovo da napravim baštu ispred kuće. Ovog puta ću posaditi jagode, zelenu salatu i začinsko bilje.

Iz misli me prene pokret na spratu. Zaveses lepršaju na usamljenom prozoru na samom vrhu kuće.

Tavan.

Kad sam poslednji put gledala, nije bilo klima-uređaja tamo. Ništa ne bi trebalo da pomera te zaveses, ali nema sumnje u ono što vidim.

Zbog toga i oluje koja se bliži, *Vila Parsons* izgleda kao iz horor-filma. Uvlačim donju usnu između zuba jer mi se osmeh nezadrživo širi licem.

Obožavam to.

Ne mogu da objasnim zašto, ali obožavam.

Baš me briga šta majka kaže, živeću ovde. Uspešna sam spisateljica, slobodna sam i mogu da živim gde god hoću. Pa šta ako odlučim da živim u kući koja mi mnogo znači? Nisam propalica zato što ostajem u rodnom gradu. Mnogo putujem zbog promocija knjiga i književnih susreta; to se neće promeniti zato što sam se skrasila u kući. Znam šta jebeno hoću i zabile me šta svi ostali misle o tome.

Uključujući dragu mamicu.

Oblaci zevnu da izruče kapi. Uzimam torbu i izlazim iz automobila, udišući miris kiše. Začas se od rosulje pretvara u

pljusak. Trčim stepenicama na prednjem tremu pa otresam kapi s ruku i tresem telo kao mokar pas.

Volim oluje – samo ne volim da budem napolju dok traju. Više bih volela da se sklopčam ispod ćebeta sa šoljom čaja i knjigom dok slušam rominjanje.

Guram ključ u bravu i okrećem. Ali zaglavio se i neće da mrdne ni milimetar. Vrtim ključ, boreći se s cilindrom dok se mehanizam konačno ne okrene i otključa vrata.

Izgleda da ću morati i to da popravim.

Dočekuje me hladnjikava promaja. Stresam se od spoja ledene kiše na koži s hladnim, ustajalim vazduhom. Unutrašnjost kuće je ispunjena senkama. Kroz prozore dopire prigušena svetlost koja postepeno bledi kako sunce nestaje iza sivih olujnih oblaka.

Osećam se kao da bih mogla da počnem priču s „Bila je tamna, olujna noć...“

Podižem pogled i osmehujem se pri pogledu na crnu rebrastu tavanicu od stotina tankih, dugačkih letvica. Nad glavom mi visi ogroman luster od zlatnog čelika iskrivljenog u zamršeni oblik s kristalima koji vise s vrhova. Taj luster je bio nanin najdragoceniji predmet u kući.

Crno-bele podne pločice vode pravo do crnog veličanstvenog stepeništa – dovoljno širokog da klavir prođe postrance – i nastavljaju se u dnevnu sobu. Čizme mi škripe na njima dok ulazim dublje u kuću.

Prizemlje je mahom otvorenog rasporeda, zbog čega deluje kao da bi ova kućerina mogla celog da te proguta.

Dnevna soba je levo od stepenica. Skupljam usne i provirujem. Nostalgija me pogađa kao udarac u stomak. Prašina pokriva sve površine i vonj naftalina štipa za nos, ali izgleda isto kao kad sam poslednji put bila tu, pre nego što je nana umrla prošle godine.

Na sredini levog zida je veliki crni kameni kamin, a ukviruju ga crveni plišani kauči. U sredini je kitnjasti stočić

od tamnog drveta. Na njemu stoji prazna vaza. Nana je u nju stavljala ljiljane, ali sad samo skuplja prašinu i leševe insekata.

Teške zlatne zavese ističu zidove s crnim tapetama s perzijskom šarom.

Mnogo volim veliki izbočeni prozor u prednjem delu koji pruža divan pogled na šumu. Ispred njega je crvena plišana stolica za ljujanje s uparenom hoklicom. Nana je sedela tamo i gledala kišu, a govorila je da je i njena majka to radila.

Crno-bele pločice dalje vode u kuhinju s prelepim crnim visećim elementima i mermernim radnim površinama. U sredini je ogromno kuhinjsko ostrvo s crnim barskim stolicama s jedne strane. Deko i ja smo sedeli tamo i gledali nanu kako pevuši za sebe dok sprema ukusna jela.

Potiskujem uspomene i prilazim da upalim visoku lampu pored stolice za ljujanje. Odahnem kad se pojavi blaga puterasta svetlost. Pre nekoliko dana sam zvala distribuciju da uključe struju na moje ime, ali nikad nisi siguran kad imaš posla sa starim kućama.

Zatim produžavam do termostata i ponovo se stresam kad vidim kolika je temperatura.

Prokletih šesnaest stepeni.

Pritiskam taster sa strelicom okrenutom nagore sve dok ne stignem do broja dvadeset tri. Nemam ništa protiv ako je malo svežije, ali više volim kad mi se bradavice ne probijaju kroz sve slojeve odeće.

Ponovo se okrećem prema kući koja je istovremeno stara i nova – kući koja mi je otkad znam za sebe čuvala srce iako je moje telo privremeno bilo drugde.

Osmejujem se, uživajući u gotičkoj raskoši *Vile Parsons*. Prababa i pradeda su opremili kuću i njihov ukus se prenosio na nova pokolenja. Nana je govorila kako najviše voli da bude najsvetlija tačka u prostoriji. Ipak, imala je starački ukus.

Mislim, stvarno, zašto ti beli ukrasni jastučići imaju čipkast obrub i izvezen buket cveća u sredini? To nije slatko. Ružno je.

Uzdišem.

„Pa, nano, vratila sam se. Baš kao što si htela“, šapnem mrtvom vazduhu.

„Jesi li spremna?“, pita Marijeta, moja lična pomoćnica. Dobacujem joj pogled i primećujem da odsutno drži mikrofon ispred mene jer joj je pažnja na ljudima koji i dalje naviru u malu prostoriju. Lokalna knjižara nije napravljena za mnogo posetilaca, ali nekako su se svi smestili.

Horde ljudi su se nagurale u skućeni prostor, obrazovale red i čekaju da počnem da potpisujem njihove primerke. Prelazim pogledom po svetini i brojim u glavi. Gubim računicu posle trideset.

„Jesam“, odgovaram. Prihvatam mikrofon i mrmljanje utihne jer sam im privukla pažnju. Desetine pari očiju zagleda se u mene i osećam kako crvenim. Ježim se od toga, ali volim svoje čitaoce te se ne obazirem.

„Pre nego što počnemo, samo bih volela da vam zahvalim što ste došli. To mi mnogo znači i veoma sam uzbuđena što ću vas upoznati. Jeste li spremni?!“, pitam, terajući se da zvučim uzbuđeno.

Nije da *nisam* uzbuđena, samo mi je neopisivo neprijatno na ovakvim događajima. Ne snalazim se najbolje u međuljudskim odnosima. Ja sam od onih ljudi koji će piljiti u tebe s ukočenim osmehom kad ih nešto pitaš zato što mozak neće čuti pitanje. Uglavnom zbog glasnog hućanja u ušima.

Smeštam se na stolicu i uzimam flomaster. Marijeta mi brzim pogledom poželi sreću pa odlazi da se pobrine za druge stvari. Doživela je više mojih gafova sa čitaocima i stidela se zajedno sa mnom. Izgleda da je to loša strana saradnje s društvenom otpadnicom.

Vrati se, Marijeta. Mnogo je zabavnije kad se ne blamiram sama.

Prilazi mi prva čitateljka s primerkom *Lutalice* u ruci i širokim osmehom na pegavom licu.

„O bože, tako mi je drago što sam vas upoznala!“, uzvikuje i maltene mi gura knjigu pod nos. To tako liči na *mene*.

Uzvrćam osmeh i nežno joj uzimam knjigu.

„I meni je drago što smo se upoznale“, odgovaram. „Hej, klub pegavica“, nastavljam, pokazujući kažiprstom na njeno pa na svoje lice. Ona se nasmeje s nelagodnom i podiže šake do obraza. „Kako se zovete?“, nastavljam brzo pre nego što skrenemo na neprijatnu temu kože lica.

Pobogu, Adi, šta ako ona mrzi pege? Glupačo.

„Megan“, odgovara pa mi speluje ime. Ruka mi se trese dok pažljivo pišem njeno ime i kratku posvetu. Potpis mi je aljkav, ali to se može reći i za veći deo mog života.

Vraćam joj knjigu i zahvaljujem s iskrenim osmehom.

Dok mi prilazi sledeći čitalac, osećam pritisak na licu. Neko pilji u mene. Ali to je jebeno glupa misao jer svi gledaju u mene.

Široko se osmehujem sledećoj čitateljki i pokušavam da ne obraćam pažnju na to, ali osećaj se pojačava – kao da mi pčele zuje ispod kože i neko mi prinosi baklju licu. To je... nikad nisam osetila ništa slično. Potiljak mi se ježi i osećam kako mi obrazi bukne.

Nisam usredsređena na oduševljenu čitateljku i knjigu koju potpisujem jer mi je pažnja istovremeno na svetini. Trudim se da budem što neupadljivija dok prelazim pogledom po knjižari ne bih li pronašla izvor nelagode.

Pogled mi se zaustavlja na čoveku koji stoji na samom kraju. Muškarac. Ljudi mu zaklanjaju veći deo tela te samo delovi lica izviruju između glava. Ali zbog onoga što vidim ruka mi se ukoči usred pisanja.

Njegove oči. Jedno je toliko tamno i bezdano da mi se čini da gledam u bunar. A drugo je tako svetlo ledenoplavo da je

maltene belo i podseća me na oči haskija. Ožiljak prelazi preko bledog oka, kao da nije dovoljno upadljivo bez toga.

Štrecnem se jer se neko nakašlja. Skrećem pogled s muškarca na knjigu. Ruka s flomasterom mi se ukočila te sam napravila veliku crnu tačku.

„Izvinjavam se“, mrmljam i završavam potpis. Uzimam obeleživač strana, potpisujem i njega pa ga stavljam u knjigu u znak izvinjenja.

Čitateljka se ozari pa odlazi sa svojim primerkom, zaboravivši na moj gaf. Vraćam pogled na čoveka, ali već je otišao.

„Adi, moraš da se kresneš.“

Umesto odgovora, obavijam usne oko slamke i otpijam veliki gutljaj martinija od borovnice. To ne utiče na moju najbolju prijateljicu Daju, koja me i dalje gleda, nestrpljivo – rekla bih po podignutoj obrvi.

Mislim da su mi potrebna veća usta. U njih bi stalo više alkohola.

Ne govorim to naglas jer bih mogla da se kladim u svoj levi guz da bi mi odgovorila kako bih mogla da ih iskoristim za veću kitu.

Pošto i dalje pijuckam na slamku, Daja pruža ruku i vadi mi plastiku iz usta. Stigla sam do dna čaše pre dobrih petnaest sekundi i samo sam usisavala vazduh. Usta mi nisu bila toliko uposlena godinu dana.

„Hej, poštuj moj prostor“, gundam i spuštam čašu. Izbegavam Dajin pogled, već se osvrćem po restoranu ne bih li ugledala konobaricu i naručila drugi martini. Što pre ponovo budem imala slamku u ustima, pre ću moći da izbegnem ovaj razgovor.

„Ne skreći s teme, kučko. Očajna si u tome.“

Pogledi nam se sreću i u sledećem trenutku obe prasnemo u smeh.

„Izgleda da sam očajna i u kresanju“, primećujem kad prestanemo da se smejemo.

Daja me pogleda blago ironično. „Imala si gomilu prilika. Samo ih nisi iskoristila. Dobra si riba, imaš dvadeset šest godina, pege, sjajne sise i fantastično dupe. Muškarci stoje u redu.“

Sležem ramenima ne bih li promenila temu. Daja nije sasvim pogrešila – bar što se tiče toga da imam izbora. Međutim, nijedan od njih me ne zanima. Svi su mi dosadni. Jedino što umeju da urade jeste da u jedan ujutru šalju poruke „šta imaš na sebi“ i „hoćeš da svratiš“ praćene emodžijem koji namiguje. Nosim isti donji deo trenerke cele nedelje, imam tajanstvenu mrlju na međunožju i, ne, neću da jebeno svratim.

Pruž mi ruku s iščekivanjem. „Daj mi telefon.“

Razrogačujem oči. „Jebote, neću.“

„Adelajm Rajli. Daj mi jebeni telefon.“

„A šta ćeš uraditi ako neću?“, čikam je.

„Baciću se preko stola, izblamirati te i ipak uraditi šta hoću.“

Konačno ugledam konobaricu i mašem joj da priđe. Očajnički. Ona brzo prilazi, verovatno misleći da sam našla dlaku u hrani iako je zapravo samo moja najbolja drugarica odlepila.

Odugovlačim i pitam konobaricu koje piće preporučuje. Ponovo bih pogledala kartu pića, ali nije u redu da je pustim da čeka. Tako da, avaj, biram martini od jagode umesto od zelene jabuke i konobarica žurno odlazi.

Uzdah.

Pošto mrzim Daju, jako joj treskam telefon na dlan jer *i dalje* drži ispruženu ruku. Ona se pobeđnički osmehne i odmah počinje da kuca. Oči joj sve više sijaju od nestašluka. Munjevito pomera palčeve i zlatno prstenje na njima postaje zamučeno.

Iz zelenih očiju poput žalfije izbija joj zlo koje se može pronaći samo u sotoninoj bibliji. Kad bih je prelistala, sigurna sam da bih tamo pronašla Dajinu sliku. Tamnoputu seks-bombu ravne crne kose sa zlatnom alkom na nosu.

Ona je verovatno zla sukuba.

„Kome pišeš?“ , zakukam i umalo ne zatrupkam nogama kao dete. Uzdržavam se, ali blizu sam tome da uradim nešto ludo, kao što je ispad usred restorana, ne bih li izbacila malo društvene anksioznosti. Verovatno mi ne ide naruku što sam na trećem martiniju pa sam pomalo avanturistički raspoložena.

Daja podiže pogled, zaključava telefon pa mi ga vraća. Odmah ga otključavam i otvaram poruke. Ponovo glasno zakukam kad vidim da je poslala seksualnu poruku Grejsonu. Ne tekstualnu, *seksualnu*.

„Svrati večeras da mi ližeš ribicu. Žudim za tvojom velikom kitom“, čitam naglas zajedljivo. I to nije sve. Dalje piše kako sam napaljena i dodirujem se pri samoj pomisli na njega.

Jauknem i uputim joj najubilačkiji pogled koji mogu. Naspram mog izraza lica, streljana bi delovala kao utočište.

„Čak se ne izražavam tako!“, bunim se. „To uopšte ne liči na mene, kučko jedna.“

Daja se cereka, otkrivši mali razdeljak između prednjih zuba. Stvarno je mrzim.

Telefon mi zapišti. Daja gotovo poskakuje na stolici dok je zamišljam kao junakinju priče koju bih mogla da pošaljem sajtu *1000 načina da umrete*.

„Pročitaj je“, navaljuje i grabi ka telefonu kako bi pročitala šta je odgovorio. Sklanjam telefon van njenog domašaja i otvaram poruku.

GREJSON: I bilo je vreme da se opametiš, mala. Doći ću u 8.

„Ne znam jesam li ti ovo ikad rekla, ali stvarno te jebeno mrzim“, gundam, mršteći se.

Ona se osmehuje i otpija gutljaj. „Volim i ja tebe, malena.“

„Jebote, Adi, nedostajala si mi.“ Grejson mi diše za vrat dok se trlja uz mene. Prikovana sam uza zid i ujutru će me boleti trtica.

Prevrćem očima jer mi žvalavo opet zasisa vrat pa prostenje dok namešta kitu na vrh moje butine.

Pošto sam zaključila kako bi trebalo da se malo izduvam, nisam otkazala Grejsonu iako sam htela to da uradim. Kao što sad *želim* da sam uradila. Kajem se zbog toga.

Trenutno me drži prikovanu uza zid u mom sablasnom hodniku. Starinske lampe u obliku svećnjaka stoje na krvavo-crvenim zidovima, a između njih visi na desetine porodičnih fotografija iz više pokolenja. Osećam kako me gledaju s prekorom i razočaranjem jer će videti kako neko kreše njihovu potomkinju pred njima.

Samo nekoliko sijalica svetli, osvetljavajući paučinu koja ih obavija. Ostatak hodnika je potpuno progutan senkama i samo čekam da se pojavi demon iz *Kletve* kako bih imala opravdanje da pobegnem.

I bez imalo stida bih spotakla Grejsona na putu do vrata.

On nastavlja da mi mrmrlja napaljene gluposti na uvo, a ja gledam svetiljku nad našim glavama. Grejson je jednom uzgred rekao da se boji paukova. Pitam se mogu li neupadljivo da podignem ruku, izvučem pauka iz mreže i ubacim ga Grejsonu ispod majice.

Tad bi pobegao odavde glavom bez obzira i verovatno bi se previše stideo da ponovo razgovara sa mnom. Dve muve jednim udarcem.

Taman što ispružim ruku da to stvarno uradim, Grejson se odvaja od mene, zadihan od tolikog žvalavljenja po mom vratu. Kao da je čekao da mu moj vrat uzvrati na lizanje.

Kosa boje bakra mu je razbarušena od mojih prstiju, a bleđa koža mu je pocrvenela. Prokletstvo riđokosih.

Grejsonu se fizički ne može zameriti ništa. Prelep je, ima divno telo i neodoljiv osmeh. Šteta što ne ume da jebe i pravi je ljigavac.

„Hajde da nastavimo u spavaćoj sobi. Moram odmah da ti ga stavim.“

Iznutra se stresam. Spolja se... stresam. Pokušavam da sakrijem tu reakciju tako što skidam majicu preko glave. Grejson ima raspon pažnje kao bigl. I, baš kao što sam mislila, već je zaboravio na moj kiks i očarano mi bulji u sise.

Daja je bila u pravu. Stvarno *imam* sjajne sise.

Podiže ruku da mi strgne brus – verovatno bih ga udarila kad bi ga pocepao – ali tad se ukoči jer se iz prizemlja čuje glasno kucanje.

Zvuk je toliko neočekivan, toliko napadno glasan da ciknem. Srce samo što mi ne iskoči. Pogledi nam se sreću u zapanjenom muku. Neko mi lupa na ulazna vrata i ne zvuči dobronamerno.

„Očekuješ nekoga?“, pita, a ruka mu pada pored boka. Izgleda osujećeno zbog prekida.

„Ne“, odgovaram šapatom. Brzo ponovo oblačim majicu – naopako – pa žurim niz škripave stepenice. Provirujem kroz prozor pored vrata, ali ne vidim nikoga na prednjem tremu. Nabiram čelo. Puštam da zavesa padne i stojim ispred vrata dok tišina noći obavija kuću.

Grejson mi prilazi, zbunjeno me gledajući.

„Ovaaaj, hoćeš li da otvoriš?“, pita tupavo i pokazuje na vrata kao da ne znam da su ispred mene. Pametnjakovička u meni zausti da mu zahvali što mi je pokazao gde su, ali uzdržavam se. Nešto u vezi s tim kucanjem mi je popalilo unutrašnje alarme. Zvučalo je agresivno. Besno. Kao da je neko svom snagom lupao na vrata.

Pravi muškarac bi posle tako ratobornog zvuka ponudio da otvori vrata umesto mene. Pogotovo što nas okružuju kilometar i po guste šume i pad od trideset metara do vode.

Međutim, Grejson me gleda s iščekivanjem. I kao da sam glupa. Otpuhnuvši, otključavam vrata i otvaram ih.

Ponovo nema nikoga. Izlazim na trem i trule daske zaškripe pod mojom težinom. Hladan vetar mi zavijori kosu boje cimenta. Zadrhtim kad mi pramenovi zagolicaju lice. Ježim se dok

guram kosu iza ušiju i odlazim do jednog kraja trema. Naginjem se preko ograde i gledam niz stranu kuće. Nema nikoga.

Baš kao ni s druge strane.

Neko bi lako mogao da me posmatra iz šume, ali ja njega ne bih primetila jer je mnogo mračno. Morala bih da odem tamo kako bih videla.

A koliko god volela horor-filmove, ne želim da glumim u njima.

Grejson mi se pridružuje na tremu i prelazi pogledom po drveću.

Neko me posmatra. Osećam to. Sigurna sam u to kao što sam sigurna da postoji gravitacija.

Kičmom mi prolazi jeza, praćena naletom adrenalina. Tako se osećam i kad gledam strašan film. Prvo mi srce preskoči pa se težina spušta u stomak i širi utrobom. Premeštam se s noge na nogu jer mi taj osećaj trenutno ne prija.

Otpuhnuvši, brzo se vraćam u kuću i penjem stepenicama. Grejson ide za mnom. Ne primećujem da se skida u hodu sve dok ne uđe u spavaću sobu za mnom. Tad se okrećem i vidim da je potpuno go.

„Ma nemoj?“, odbrusim. Kakav jebeni mamlaz. Neko mi je upravo lupao na vrata kao da mu je drvo od kojih su napravljena nabilo iver u dupe, a Grejson je već spreman da nastavi gde smo stali. Da mi liže vrat kao da pokušava jezikom da izvuče džem iz teglice.

„Šta?“, pita zapanjeno, šireći ruke.

„Zar nisi upravo čuo isto što i ja? Neko mi je lupao na vrata i bilo je zastrašujuće. Trenutno nisam raspoložena za seks.“

Šta bi s kavaljerstvom? Mislim da bi me normalan muškarac pitao jesam li dobro. Da bi ispipao kako sam. Možda bi se potrudio da budem lepo raspoložena i opuštена pre nego što gurne kitu u mene.

Znaš, da jebeno izvidi jebenu atmosferu.

„Jesi li ozbiljna?“ , pita. Ljutnja mu sevne u smeđim očima. Ustrana boja, baš kao i njegova ličnost i još usraniji peting. Tip se tako praćaka dok tuca da bi mogao da se takmiči s ribama. Mogao bi da leži go u ribarnici – tamo bi bile veće šanse da ga neko odvede kući. A to neću biti ja.

„Da, ozbiljna sam“, odgovaram ogorčeno.

„Dođavola, Adi“, breca se pa besno podiže čarapu i navlači je. Izgleda kao budala – go kao od majke rođen ako se izuzme ta jedna čarapa pošto mu je odeća i dalje razbacana po mom hodniku.

Maršira iz moje sobe, usput skupljajući odeću. Negde na polovini dugačkog hodnika se zaustavlja i okreće prema meni.

„Baš si kučka, Adi. Jaja su mi stalno plava zbog tebe i muka mi je od toga“, sikće i upire prstom u mene.

„A ti si seronja. Odjebi iz moje kuće, Grejsone.“ On najpre zabezegnuto kolači oči pa ih skuplja u tanke proreze iz kojih kulja gnev. Okreće se, zamahuje rukom i zabija pesnicu u gipsanu ploču.

Ciknem pa zinem od zapanjenosti i neverice kad mu pola ruke nestane u zidu.

„Pošto nisam dobio tvoju, napravio sam svoju rupu. Popravi to, kučko“, promrsi pa maršira dalje, samo s jednom čarapom na nozi i rukama punim odeće.

„Drkadžijo!“, uzvikujem dok žurim prema velikoj rupi koju je napravio u zidu.

Trenutak kasnije, ulazna vrata se zalupe.

Nadam se da je tajanstveni posetilac i dalje tamo. Neka ubije seronju koji na sebi ima samo jednu čarapu.

4. april 1944.

Ispred mog prozora je nepoznati muškarac.

Ne znam ko je ni šta hoće od mene. Ali mislim da me poznaje. Gleda me kroz prozore kad Džon nije kod kuće. Nosí cilindar koji mu skriva lice. Pokušala sam da mu pristem, ali pobegao je.

Nisam još rekla Džonu. Nije mi jasno zašto, tek nešto me sprečava da kažem kako me nepoznati muškarac posmatra. Džon to ne bi dobro podneo. Izašao bi sa sačmarom i pokušao da ga pronade.

Moram priznati da me više plaši šta bi se desilo mom posetiocu kad bi ga moj muž našao.

Mnogo se bojim tog nepoznatog čoveka.

Ali, neka mi je bog u pomoći, istovremeno mi zaokuplja pažnju.

DRUGO POGLAVLJE

Senka

Bolni krici koji se odbijaju od betonskih zidova počinju da mi idu na živce.

Ponekad je smaranje što moram da budem haker *i* isleđivač. Stvarno jebeno uživam u tome da mučim ljude, ali večeras nemam strpljenja za ovog cmizdravog seronju.

A uglavnom sam strpljiv kao svetac.

Umem da čekam na ono što najviše želim. Međutim, postanem malkice razdražljiv kad pokušavam da dobijem prave odgovore a tip je prezauzet sranjem u gaće i cviljenjem da bi mi razgovetno odgovorio.

„Ovaj nož će ti ući otprilike do polovine očne jabučice“, upozoravam ga. „Čak neću imati toliko milosti da ti ga nabijem sve do mozga.“

„Jebote, čoveče“, krikne on. „Rekao sam ti da sam samo nekoliko puta otišao u skladište. Ne znam ništa ni o kakvom jebenom ritualu.“

„Dakle, hoćeš da kažeš da si beskoristan“, zaključujem i približavam sečivo njegovom oku.

On zažmuri kao da će koža tanja od milimetra zaustaviti nož. Jebeno smešno.

„Ne, ne, ne“, preklinje. „Znam ko bi možda mogao da zna više.“

Znoj mu kaplje s nosa, mešajući se s krvlju na njegovom licu. Previše izrasla masna plava kosa zalepila mu se za čelo i potiljak. Mada više nije plava jer je većim delom obojena u crveno.

Već sam mu odsekao jedno uvo, iščupao deset noktiju, presekao obe Ahilove tetive i ubo ga na nekoliko mesta tako da drkadžija ne iskrvari prebrzo. A polomio sam mu toliko kostiju da sam izgubio računicu.

Skot neće ustati i otići odavde, to je sigurno.

„Manje plači, više pričaj“, zarezim i vrhom noža mu zagrebem zatvoreni kapak.

On se povlači od noža i suze mu grunu ispod trepavica.

„Zo... zove se Džoš. On je jedan od vođa operacije. Zadužen je da šalje kurire da pomognu u hvatanju devojčica. On... on je velika zverka u skladištu, u su... suštini, vodi ceo posao tamo.“

„Kako se taj Džoš preziva?“, dreknem.

On zajeca. „Ne znam, čoveče“, zacvile. „Predstavio se samo kao Džoš.“

„Pa kako onda izgleda?“, procedim nestrpljivo kroz stisnute zube.

On zašmrca i sline mu isure niz ispucale usne.

„Ćelav je, ima bradu i ožiljak na lobanji. Ožiljak ne može da ti promakne, izgleda užasno.“

Kružim vratom pa prostenjem kad se mišići zategnu. Jebeno naporan dan.

„Strava, hvala, čoveče“, kažem ležerno, kao da ga nisam sporo mučio poslednja tri sata.

Disanje mu se smiruje. Podiže pogled ružnih smeđih očiju prema meni. Iz njih izbija nada.

Umalo ne prasnem u smeh.

„Pu... pustićeš me?“, pita, gledajući me kao jebeno izgubljeno štene.

„Naravno“, odgovaram vedro. „Ako možeš da ustaneš i hodaš.“

Spušta pogled na presečene tetive, znajući dobro kao i ja da će pasti naglavce ako ustane.

„Molim te, čoveče“, zakuka. „Možeš li mi pomoći?“

Polako klimam glavom. „Da. Mislim da mogu“, odgovaram pa zamahujem rukom i nabijam mu ceo nož u zenicu.

Umire na mestu. Još mu nada nije iščezla iz pogleda. Pa, iz jednog oka.

„Ti si silovatelj dece“, kažem glasno iako više ne može da me čuje. „Kao da bih ti dozvolio da živiš“, zaključujem kroz smeh.

Izvlačim nož iz duplje, a zvuk usisavanja preti da mi pokvari planove za večeru. A to me nervira pošto sam gladan. Iako uživam u dobrom mučenju, svakako nisam bolesnik koji se loži na zvuke koji prate tu aktivnost.

Nikad ne bih mogao da zaspim uz muzičku podlogu grgoljenja, sisanja i drugih čudnih zvukova koja tela proizvode dok trpe velike bolove od zarivanja stranih predmeta.

A sad sledi najgori deo – da ga isečem na delove kako bih ih se propisno rešio. Ne verujem da bi drugi to uradili dobro kao ja, tako da mi pripada taj dosadni, prljavi zadatak.

Uzdišem. Šta reći? Ako želiš da se posao valjano obavi, onda ga uradi sam.

Pa, u ovom slučaju – ako nećeš da te uhvate i optuže za ubistvo, sam se reši leša.

Čini mi se da je deset uveče iako je tek pet posle podne. Koliko god da je gadno baktati se s delovima ljudskih tela, prijao bi mi dobar hamburger.

Moja omiljena roštiljnica je odmah iza Treće avenije, što nije daleko od moje kuće. Parkiranje je košmar u Sijetlu, tako da ostavljam kola nekoliko blokova dalje i pešačim.

Sprema se oluja i uskoro će kiša da nam se sruči na glave i ramena poput šiljaka za led – uobičajeno sijetlsko vreme.

Zviždućem nepostojeću melodiju dok idem ulicom, prolazeći pored prodavnica iz kojih ljudi izlaze i ulaze opet u njih poput gomile mrava radiša.

Ispred mene je osvetljena knjižara. Topla svetlost se izliva po hladnom, mokrom pločniku i mami prolaznike toplotom. Kako se približavam, vidim da je puna ljudi.

Samo je jednom okrnem pogledom u prolazu. Beletristika me ne zanima – čitam samo knjige iz kojih mogu da naučim nešto. Naročito o informatici i hakovanju.

Više nema ničega što takve knjige mogu da me nauče. Savladao sam to gradivo i prevazišao ga.

Dok okrećem glavu, pogled mi se zaustavlja na tabli ispred knjižare s koje mi ozareno lice uzvraća pogled.

Noge mi same usporavaju i ukopavaju se u pločnik. Neko naleće na mene otpozadi. Nizak je rastom i jedva me protrese, ali to je dovoljno da me prene iz čudnog transa u koji sam upao.

Okrećem se da ošinem pogledom iznerviranog čoveka iza sebe. Zaustio je da me opsuje, ali čim mi ugleda lice pokriveno ožiljcima, polutrkom produžava dalje. Nasmejao bih se da mi pažnja nije drugde.

Ispred mene je fotografija autorke koja potpisuje knjige u knjižari.

Jebeno je prelepa.

Dugačka talasasta kosa boje cimeta pada po nežnim rame-nima. Ten boje slonovače i pege po nosu i obrazima. Blede su i raštrkane pa joj ne prave gužvu na nedužnom licu.

Najviše me privlače njene oči. Zavodljivo iskošene – od onih koje bez truda uvek izgledaju provokativno. Gotovo su iste boje kao njena kosa. Neobične veoma svetle smeđe nijanse. Ta devojka bi mogla jednim pogledom da obori čoveka na kolena.

Usne su joj napućene i ružičaste, izvijene u zarazni osmeh, a zubi ravni i beli.

Primećujem ime ispod fotografije.

Adelajn Rajli.

Lepo ime prikladno za boginju.

Ona nema onu plastičnu lepotu koju vidate na policama sa časopisima. Mada bi s takvim prirodnim crtama lica i bez fotošopa i plastične hirurgije lako mogla da se nađe na naslovnici.

Video sam mnogo lepih žena u životu. I jebao sam mnogo lepotica.

Ipak, nešto u vezi s njom me opčinjava. Kao da mi uragan duva iza leđa i gura me prema njoj, ne ostavljajući mi prostora da se opirem. Noge me same nose u knjižaru, a crne čizme propadaju u otirač dobrodošlice na ulazu.

Miris polovnih knjiga razblažuje velika grupa ljudi koja je zakrčila prostor. Mala prostorija nije namenjena da primi više od deset velikih polica za knjige sleva, malog pulta s kasom zdesna i možda tridesetak posetilaca. Međutim, sad je u sredini veliki sto za kojim sedi autorka i bar dvostruko više ljudi se natrpalo u zagušljivu knjižaru.

Prevrucé je ovde. Prevelika je gužva.

A jedan šupak pored mene čačka nos pa prelazi prljavim prstom po knjizi u ruci. Vidim da na korici piše *Rajli*.

Jadna devojka. Moraće da potpiše knjigu po kojoj su verovatno izlepljene sline.

Zaustim da kažem drkadžiji da prestane da traga za blagom u nozdrvama, ali utom se rajске dveri otvore.

U toj sekundi se ljudi ispred mene razdvajaju pod savršenim uglom i jasno vidim autorku. Prvo je vidim samo krajičkom oka, ali i to je dovoljno da mi srce ubrza.

Okrećem glavu kao one jezive kučke u filmovima o egzorcistima – polako, ali umesto zlog osmeha, siguran sam da imam izraz lica kao da sam upravo otkrio dokaz da je Zemlja ravna ili tako neko sranje.

Zato što je jebeno smešno.

Kiseonik, reči, smislene misli – ostajem bez svega toga kad prvi put uživo vidim Adelajn Rajli.

Sranje.

Još je lepša uživo. Kolena mi zaklecaju i puls zagalopira pri pogledu na nju.

Ne znam da li Bog stvarno postoji. Ne znam jesu li ljudi ikad hodali po Mesecu. Niti znam da li postoje paralelni svetovi. Ali *znam* da sam upravo pronašao smisao života – sedi za stolom i usiljeno se smeška.

Duboko udišem i nalazim mesto uza zid u zadnjem delu knjižare. Ne želim još da joj se približim.

Ne.

Hoću da je gledam neko vreme.

Zato ostajem pozadi i virim između desetina glava kako bih je bolje video. Hvala bogu što sam visok jer bih se verovatno progurao između svih tih ljudi da sam nizak.

Visoka, vitka žena pruža mikrofon mojoj novoj opsesiji, a ona načas izgleda kao da će šmugnuti. Bulji u mikrofon kao da joj žena pruža odsečenu glavu.

Međutim, taj pogled odmah nestaje, kao da nije ni bio tu, jer ona navlači masku. Zatim prihvata mikrofon i prinosi ga drhtavim usnama.

„Pre nego što počnemo...“

Jebote, glas joj je poput dima. Glas koji čujete samo u porničima. Grizem donju usnu i gutam glasan uzdah.

Naslanjam se na zid i gledam je, potpuno opčinjen sitnim stvorenjem ispred sebe.

Nešto neobjašnjivo mračno mi se budi u grudima. Crno je, zlo i okrutno. Čak opasno.

Samo želim da je slomim. Da je rasturim na delove. I onda da presložim te delove tako da se poklapaju s mojim. Baš me briga ako se ne uklapaju – jebeno ću ih *naterati*.

Znam da se spremam da uradim nešto loše. Znam da nameravam da pređem granicu posle koje nema povratka, ali zabole me.

Zato što sam opsednut.

Postao sam zavisnik.

I rado ću preći sve moguće granice ako će zbog toga ova devojka da bude moja. Ako to znači da ću je *naterati* da bude moja.

Već sam presekao i ta odluka mi se utvrdila kao granit u mozgu. U tom trenutku, njen vrludavi pogled se zaustavlja na mom. Pogledi nam se sudaraju silinom koja me umalo ne obori na pod. Uglovi očiju joj se blago zaokrugle, kao da je opčinjena mnome koliko i ja njom.

Tad joj čitateljka koja stoji ispred nje skreće pažnju. Shvatam da moram odmah da odem pre nego što napravim neku glupost, recimo, pre nego što je otmem pred bar pedeset svedoka.

Nema veze. Sad neće moći da mi pobegne.

Upravo sam sebi našao malog miša i neću se zaustaviti dok ga ne uhvatim.

10. april 1944.

Moj posetilac je tu, ispred mog prozora, posmatra me dok pišem. Ruka mi se trese, ali ne znam da li od straha. Ne umem da objasnim ovaj osećaj. Pokušavam da zabeležim ta osećanja. Da ih objasnim. Reči kanda ne izgledaju dovoljno.

Čini mi se da je ona koja to najbolje opisuje — uzbudljivo.

Kad nam se pogledi sretnu, zastane mi dah. Krv mi uzavre. Kao da mi gola žica dodiruje kožu.

To je snažna reakcija i bojim se da postajem zavisna od nje.

On se približava. Neprestano mu uzvraćam pogled, što mi skreće pažnju s pisanja.

To već postaje uobičajeno. Ta rasejanost. Džon je primetio. Stalno me zapitkuje šta mi je na umu.

Kako da muškarcu koga volim kažem da razmišljam o drugom? Kako da mu kažem da sam počela da zamišljam drugog muškarca dok me muž ljubi? Dok me dodiruje?

Moj posetilac se povlači, sve dublje u mrak.

Bojim se tog čoveka.

A ipak sam previše zavedena znatiželjom.

TREĆE POGLAVLJE

Manipulatorka

Nisam zamišljala da ću u petak ovako provesti večer. Da ću rovariti po zidovima prastare kuće u kojima su zarobljena boga pitaj kakva stvorenja.

Samo čekam da iskoči besna veverica i ujede me za ispruženu ruku zato što je poludela od gladi i naoštrena da pojede bilo šta posle godina zarobljenštva u zidovima bez ikakve hrane osim buba.

Zavukla sam ruku do ramena u prokletu rupu koju je Grejson napravio i čvrsto držim telefon s uključenom baterijskom lampom. Ima tek toliko prostora da zavučem ruku i glavu pod čudnim uglom ne bih li videla nešto.

Ovo je glupo. *Ja sam glupa.*

Čim sam čula da su se vrata zalupila za Grejsonom, pogledala sam štetu. Rupa nije velika, ali pažnju mi je privukao prilično veliki prostor između dva zida. Zašto bi ostavili bar metar prostora da ne postoji razlog?

Ta rupa me privlači kao magnet. I kad god pokušam da se sklonim, jaka vibracija mi prođe kostima. Vrhovi prstiju mi bride od želje da ispružim ruke. Da se zagledam u beskrajnu prazninu i vidim šta me doziva.

I sad sam tu, presamićena, gurajući glavu i ruku u nju. Kad već večeras nisam uspela da namirim svoju rupu, bar mogu da se zabavljam onom u zidu.

Telefonska lampa otkriva drvene grede, gustu paučinu, prašinu i leševe insekata s unutrašnje strane zida. Okrećem telefon na drugu stranu da usmerim svetlo i u taj kraj. Ništa. Paučina je previše gusta da bih videla bilo šta, tako da koristim telefon kao štap kako bih je sklonila.

Ako ga ispustim, *odlepiću*. Neću moći da ga dohvatim i moraću da kupim novi.

Štrecam se kad me očese paučina. Osećaj je kao da mi je kosa prešla po koži ili da bube gmižu po meni. Okrećem se ulevo da još jednom osvetlim telefonom.

Sklanjam još nekoliko paučina, spremna da odustanem i ignorišem zvov sirena koji me je i doveo u ovaj glupi položaj.

Tamo.

Malo dalje niz hodnik nešto odbija svetlost. Tek primetan blesak, ali to je dovoljno da skočim od uzbuđenja i tresnem glavom u debelu gipsanu ploču. Trunke mi padaju po kosi.

Jao.

Ne obazirem se na tup bol u potiljku, već izvlačim ruku i jurim niz hodnik, procenjujući udaljenost na kojoj sam videla tajanstveni predmet.

Skidam uramljenu sliku s eksera pa je nežno spuštam na pod. Sklanjam još nekoliko ramova pre nego što se zaustavim ispred fotografije na kojoj moja prababa sedi na starinskom biciklu s buketom suncokreta u korpi. Široko se osmehuje i znam da ima crveni karmin iako je fotografija crno-bela. Nana je govorila kako je ona stavljala crveni karmin pre nego što pristavi lonče za kafu.

Skidam sliku sa zida i gutam uzvik kad ispred sebe ugledam vojničko-zeleni sef. Star je i ima običan brojčanik. Pluća mi gore od uzbuđenja dok prelazim prstima po njemu.